

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΟΤΑΝ ὁ Σόλων, ὁ σοφὸς νομοθέτης τῶν Ἀθηναίων, ἠρωτήθη κάποτε ἂν ὄντως ἔγραψε τοὺς ἀρίστους νόμους διὰ τοὺς Ἀθηναίους, ἀπήντησεν:

— Ἐγραψα τοὺς ἀρίστους ἐξ ὅσων ἠδύναντο νὰ δεχθῶσιν.

* * *

Λέγεται ὅτι βασιλεὺς τις τοῦ Πόντου τῆς Μικρασίας ἐν τῷ Εὐξείνῳ, ἀκούσας τόσα πολλὰ διὰ τὸν περιλάλητον μέλανα ζωμὸν τῶν Σπαρτιατῶν, ὃν ἐπροτίμων καὶ τοῦ κράτους, ἠθέλησε νὰ τὸν δοκιμάσῃ, πρὸς τοῦτο δὲ ἐκάλεσε μάγειρον ἐκ Λακωνίας πρὸς παρασκευὴν. Ὅταν ὁμοῦς ἔφαγεν ἐξ αὐτοῦ, ἐμόρφασε ζωηρῶς ἐξ ἀπαρεσκευίας. Ἄλλ' ὁ μάγειρος τῷ εἶπεν:

— ὦ βασιλεῦ, τὸν ζωμὸν τοῦτον πρέπει νὰ τρώγῃ τις, ἀφοῦ λουσθῇ εἰς τὸν Εὐρώταν.

* * *

Ἡρώτα ξένος τις τὸν Σπαρτιάτην Γεράδα νὰ πῶς τιμωροῦσι τοὺς μοιχοὺς οἱ νόμοι τῆς Σπάρτης.

— Ἄλλ' ἐν Σπάρτῃ οὐδεὶς γίνεται μοιχός, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Ἄλλ' ἂν γίνῃ; ἐπέμενεν ἐρωτῶν ὁ ξένος.

— Πληρώνει ταῦρον μέγαν, ὅστις, κύπτων ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου πίνει εἰς τὸν Εὐρώταν, εἶπεν ὁ Γεράδας. Καὶ ὁ ξένος θαυμάσας:

— Καὶ πῶς γίνεται βουὸς τόσον μέγας; ἠρώτησεν.

— Καὶ πῶς γίνεται μοιχός εἰς τὴν Σπάρτην; ἀπήντησεν ὁ Γεράδας γελῶν.

* * *

Κάτοικός τις τῆς Ἀττικῆς περιπαίζων τὰς Λακωνικὰς μαχαίρας διὰ τὴν μικρότητά των, ἔλεγεν ὅτι τόσον εἶνε μικραὶ, ὥστε οἱ θαυματοποιοὶ εὐκόλως καταπίνουσιν αὐτὰς εἰς τὸ θέατρον.

— Καὶ ὁμοῦς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς Ἄγις, δι' αὐτῶν ἄριστα φθάνομεν τοὺς ἐχθρούς.

* * *

Ἡρώτησαν ποτὲ τὸν Λυκοῦργον διατί καθιέρωσε τόσον λιτὰς, μικρὰς καὶ εὐτελεῖς τὰς θυσίας.

— Διὰ νὰ μὴ παύωμεν ποτὲ τιμῶντες τοὺς Θεοὺς! ἀπήντησε.

* * *

Ῥήτωρ τις Ἀθηναῖος κατηγορεῖ τοὺς Λακεδαιμονίους ὡς ἀμαθεῖς.

— Ὅρθῶς λέγεις, τῷ ἀπεκρίθη, ὁ Πλειστῶναξ, διότι μόνον ἡμεῖς ἐκ τῶν Ἑλλήνων οὐδὲν κακὸν ἐμάθομεν ἀπὸ σᾶς.

* * *

Ἀσθενήσαντος ποτὲ τοῦ Πομπηίου ὁ ἰατρὸς αὐτοῦ διέταξε νὰ φάγη κίχλην. Ἀλλ' οἱ οἰκέται τοῦ ἀσθενοῦς παρετήρησαν ὅτι ἐν ὥρᾳ θέρους ἦτο ἀδύνατον νὰ εὗρουν κίχλην ἄλλου, παρὰ μόνον εἰς τοὺς πλουσίους ὀρνιθῶνας τοῦ Λουκούλλου. Ἀλλ' ὁ Πομπηῖος ἀπηγόρευσε νὰ ἐπιβῆται ἐκεῖθεν νὰ τὴν λάβωσιν ἐκεῖθεν:

— Τί λοιπόν; εἶπεν εἰς τὸν ἰατρὸν. Ἄν ὁ Λούκουλλος δὲν ἐτρέφα, ὁ Πομπηῖος δὲν θὰ ἔζη;

* * *

Κάποτε ὁ Ἀλέξανδρος ἔγραψεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους νὰ τῷ πέμψωσι ναυτικὴν βοήθειαν ἐκ τριήρων. Οἱ ῥήτορες ἠναντιοῦντο, ἡ δὲ Βουλὴ προσεκάλει τὸν Φωκίωνα νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ἡ γνώμη μου εἶνε, ἀπεφάνθη ὁ συνετὸς Φωκίων, ὅτι ὀφείλετε ἢ νὰ νικᾶτε διὰ τῶν ὀπλων ἢ νὰ εἰσθε φίλοι τῶν νικητῶν.

* * *

Ὁ Ἀντίπατρος, κυριαρχῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἔλεγεν ὅτι, δύο φίλους ἔχων ἐν Ἀθήναις, τὸν Φωκίωνα καὶ τὸν Δημάδη, τὸν μὲν Δημάδη δὲν κατώρθωσε νὰ κορέσῃ δίδων δῶρα καὶ χρήματα ἀφθογα, τὸν δὲ Φωκίωνα νὰ πείσῃ νὰ δεχθῇ τὴν ἐλαχίστην δωρεάν. Ὅταν δὲ ἐξήτησε ποτὲ ἀπὸ τὸν Φωκίωνα νὰ συντελέσῃ διὰ τῆς προσωπικῆς του ἐπιρροῆς εἰς τὸ νὰ γίνῃ τι ἐκ τῶν μὴ πρεπόντων:

— Δὲν εἶνε δυνατόν ὁ Ἀντίπατρος νὰ μὲ ἔχη φίλον συγχρόνως καὶ κόλακα, ἀπήντησεν ὁ Φωκίων.

Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α

Εἰς φιλάργυρον αὐτοκληρονόμον

Τὸν κατεργάσῃ! σκάρωσε διαθήκη πρὶν πεθάνῃ,
 κ' ἔχει γὰρ κληρονόμο τὸν τὸν ἐαυτὸ του κάνει.

ΣΑΤΑΝΑΣ